

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

LIII. Errata quædam, & contra dictiones in additionibus Marci Maximi ad
Lucij Dextri historiam deprehensæ indicantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

illius falsitatem probare. Item sub anno 136. dicit, Policarpum illo anno iuisse Romam sub Aniceto, cum Aniceto ante annum 167. Pontifex renuntiat non fuerit, sed ut alios multos errores circa annorum computum illi donemus.

Sub anno 384. inquit, Iginium Episcopu[m] Cordubensem relegatum in Insulam Leronem in Gallijs. Lege historiam S. Honorati primi fundatoris monasterij Litinensis, cuius meminit Baronius to. 5. sub anno 445. nu. 20. videbis ante adventu[m] S. Honorati, qui multo post annum 384. accidit, insulam illam prorsus inhabitabilem fuisse, ut pote a serpentibus obsessam, quas Sanctus divino miraculo fugavit.

Sub anno 396. dicit, Paulinum Nolanum Barchinonae a Lampio Episcopo ordinatum. Vide epistolam Paulini ad Alipium, quae est in ordine 35. inter epistolas Augustini, & inuenies Paulinum a Lampio ordinatum iam in Italiam rediisse, & inter D. Ambrosij Mediolanensis Episcopi presbyteros numeratum fuisse, antequam Alipius cu[m] Augustino Mediolani baptismum suscepisset, ut supra notatum fuit, quod solum sufficit ad auctoritatem in ipsorum retegendam, quam nullo modo esse potuit Dexter Paciani filius; quomodo enim historicus tam praeclearus circa res suorum temporum, & quae domi suae, ut sic dixerim, factae fuerant, & circa personam adeo conspicuam, qualis erat Paulinus, acciderant, tam oscitanter, tam segniter, ac tam turpiter errare potuisset? Verum suspicor hoc alicuius additamentum esse eorum, qui Paulinum Nolanum inter Augustinianos Eremitas recensentes, illum post susceptum Eremiticum Augustini institutum in Hispanias profectum fuisse, ibique multa Eremitarum cenobia exstruxisse, ac tandem a Lampio Barchinonensi Episcopo ordinatum affirmant, quae quam vana sint, inferius ostendemus.

X. Sub anno 400. inquit: Paulus Orosius accepit litteras Episcoporum, & Consuevit ex Concilio Casertano Augustano collectis, ad Episcopos Africanos ad quoddam Generale Concilium euergratos festinate sese conferri. Verum non meminit, se superius Orosij natalem sub anno 386. posuisse, unde necesse fuerat, illum quando nomine Episcoporum Hispaniae ad generale Concilium Africanum destinatus fingitur, annorum sexdecim extitisse, quod an illi fecissent, prudentes iudicent. Praeter quod ex epistola 90. Augustini, & aliorum Episcoporum Cœcilij Carthaginensis ad Innocentium in principio, constat Paulum Orosium, quando missus est ad Concilium, presbyterum fuisse. Idem habetur ex epistola 102. ad Eudodium, & notat Baronius sub anno 414. num. 12.

Sub anno 406. inquit, Leporius Episcopus Vicensis in Betica, prius monachus ex familia S. Augustini mutata suam perditam priorem sententiam, admonuit a S. Augustino praeccepta sua. Quod praeterquam est manifestum mendacium in historia, Leporius enim

ipse fuit Episcopus Vicensis in Africa, non in Betica, est etiam intolerabilis iniuria D. Augustino, & illius familiae irrogata, ex qua per Dei gratiam neque haereticus, neque hereticus saltem illi videri potuerit, qualis hic Leporius extitit, qui non solum haereticus Pelagianus, verum etiam auctor haereticus Nestorianus fuit, ut statim ex probatioribus ostendemus.

In fine Chronici auctor sub nomine Dexterati Curia haec scriberem, regnabat in Hispania Theodolus Rex, curabatque eius annus xxij. Roma MCCCXII. Anno si. CCCCXL. Era. CCCCLXXVIII. at in veris huiusmodi incipiente decrepita. Omitto, auctorem epistolae sub nomine eiusdem Dexterati dixisse, quod quando historiam absoluit, & Paulo Orosio nuncupatum, curabat annus 430. hic error dicit, quod curabat annus 440. Nec potest error esse in imperfectione anno Christi 430. Dexter erat annorum 72. Ego, quando Theodosius senior illum Praetorem Orientis praefecit, non maioris aetatis esse poterat, quam annorum circiter viginti: nam D. Hieronymus nomen de Viris illustribus ipsi Dextero nuncupatum, quem circa annum 390. absoluisse superius ostendimus, tunc etiam idem Dexter suam omnino, iam historiam absoluerat. Caeterum adolecentem ex ephebis nondum excedentem omnimodam historiam texuisse, & eam laudem sibi iam comparasse, ut inter illustres Scriptores Christianorum a D. Hieronymo conseruetur, non facile crediderim, aut si illius ingenij viuacitati hoc concedatur, ut tamen creditu dignum est, Theodosium Imperatorem Praefecturam Praetorij Orientis illi temporibus, quibus potissimum Imperium in partibus Orientalibus natabat, adolecentulo concedere voluisse. Haec circa Dexteram historiam pauca de multis sufficiat indicasse.

CAPVT QVINQVAGESIMVM TERTIVM.

Errata quadam, & Contradictiones in Additionibus Marci Maximi ad Dexteram historiam deprehense indicantur.

Non minus, imò multo magis depraue, ac multis modis corrupte inueniuntur Marci Maximi additiones ad supra dictam Flavij L. Dexteram historiam, quae eisdem Ioannes Calderon cum supra dicta historia imprimenda curauit. Primum namque sub anno 432. ait, Iustus Isidorus senior dedit librum Allegoriarum Orosio Episcopo Legenti Septima Graui in Hispania. Caeterum habes apud Dexteram sub anno 432. dicitur inquit: Scribit per haec tempora Isidorus iunior Curia

legis episcopi allegoriarum libri per Paulo Orosio Taracensis. Vide quae, quomodo continuator historiarum cum ipsa historia continuata consonet: nam Dexter vocat Isidorum autem Allegoriarum iuniorum, Marcus Maximus senior, primus ait, librum Allegoriarum Paulo Orosio Taracensis nuncupatum; secundus vero Orosio Episcopo Legenti, & seniori iuniorum posteriore facit.

Sub anno 439. dicit, obijt illò anno F. Luciu[m] Dexteram penè decrepitu[m]: & tamen ex ipsa Dexteram historia in fine curabat annus 440. quando auctor illam scribebat, ut etiam in fine cap. precedentis notauimus.

Sub anno 471. ait: Paulus Orosius Taracensis eius centenario maior, venit ex Africa Carthagine Spartana maritima. Vide, quae scribit Dexter sub anno 384. inuenies Paulum Orosium eo anno natum. Incipit numerare ab illo anno vsque ad quadringentesimum septuagesimum primum, & inuenies non solum annum centesimum non excessisse, secundum huc computum, sed nec etiam ad octuagesimum octauum peruenisse.

Sub anno 473. & 474. ait: Himmericus in Africa Praefecturam Rex rex et Catholicus, eiusdem usque Libertatis, Bonifacius Diaconus, Rusticus Subdiaconus, Septimus Monachus Augustiniani pro fide Catholica maxime illustre moriendo pertulerunt. Haec tamen nomina, Monachus Augustinianus, vel ex ordine Augustiniano, vel Ordinis D. Augustini, quae frequenter in his Dexteram, & Marci Maximi assertis fragmentis inculcantur, apud auctores illorum temporum nusquam inueniuntur: sed a recentibus vel Mss. de barbaribus, vel alijs partium studiosis de indolentia sunt addita.

Sub anno Christi 489. inquit: Fulgentius orientem uolens, nauis Telepta, parentibus tamen Hispanis ex ordine Senatoris ad Africam transiit, aut monachus, & postea Episcopus tantum Ruffensis, multa pro fide pariter. Rectius uero scripsisset, si vitam D. Fulgentij ab illius discipulo, & teste oculato exaratam legisset: nam in illa scribitur, Fulgentium Telepta, qui locus in Africa est, non in Hispania, natum ex parentibus, qui de numero Senatorum Carthaginiensium, non Hispanorum erant, & in Africa monachum factum, non ad Africam monachum profectum.

II. Sub anno 514. Vincentius, inquit, abbas Legionensis ex ordine post D. Benedicti, quem accepit paulo ante quam pareretur war 1791. floruit pariter uero sub Rebus ante Rege Sueuo haereticus anno 546. huc clausula, ex ordine post D. Benedicti, quem accepit, paulo ante quam pareretur, sine dubio ab aliquo studio de indolentia posita sunt: nam nomen Ordinis S. Benedicti, tunc temporis in usu non erat, & forte illius institutum Hispanorum regiones vsq; ad annum 646 non penetrauerat, aut saltem nullo testimonio idoneo id probatur, & hoc omnino certum, D. Benedictum ante annum 525. vel circa monachos non congregauisse, sed qui uerba ista addidit;

bejus Episcopus Allegoriarum sicuti Paulo Orofio Taraconensi. Vide quælo, quomodo continuatur historia cum ipsa historia continuata consonet: nam Dexter vocat Ildorum autorem Allegoriarum iuniorem, Marcus Maximus senior, primus ait, librum Allegoriarum Paulo Orofio Taraconensi nuncupatum; secundus vero Orofio Episcopo Legionensi, & seniore iuniore posteriori facit.

Sub anno 439 dicit, obiisse illo anno F. Lucium Dextram penè decrepitum: & tamen ex ipsa Dextri historia in fine currebat annus 440. quando autor illum scribebat, vt etiam in fine cap precedentis notauimus.

Sub anno 471 ait: Paulus Orofius Taraconensis ceteris centenario maius spem ex Africa Carthagine Spartata moritur. Vide, quæ scribit Dexter sub anno 324 inuenies Paulum Orofium eo anno natum. Incipe numerare ab illo anno vsque ad quadringentesimum septuagesimum primum, & inuenies non solum annum centesimum non excessisse, secundum huc computum, sed nec etiam ad octuagesimum octauum peruenisse.

Sub anno 473. & 474 ait: Himmericus in Africa Vandalarum Rex vexat Catholicos, eiusdem iussu Liberatus, Bonifacius Diaconus, Rusticus Subdiaconus, Septimus Maximus Monachi Augustiniani pro fide Catholica martyrium illustre moriendo pertulerunt. Hæc tamen nomina, Monachus Augustinianus, vel ex ordine Augustiniano, vel Ordinis D. Augustini, quæ frequenter in his Dextri, & Marci Maximi assertis fragmentis inueuantur, apud autores illorum temporum nusquam inueniuntur: sed à recentibus vel Magdeburgensibus, vel alijs partium studiosis de industria sunt addita.

Sub anno Christi 489, inquit: Fulgentius oriundus Toleti, natus Teleptæ, parentibus tamen Hispanis ex ordine Senatorum ad Africanam transiit monachus, & postea Episcopus tantum Ruffensis, multa pro fide patitur. Rectius potius scripsisset, si vitam D. Fulgentij ab illius discipulo, & teste oculato exaratam legisset nam in illa scribitur, Fulgentium Teleptæ, qui locus in Africa est, non in Hispania, natum ex parentibus, qui de numero Senatorum Carthaginensium, non Hispanorum erant, & in Africa monachum factum, non ad Africanam monachum profectum.

Sub anno 514, Vincentius, inquit, abbas Legionensis ex ordine post D. Benedictum, quem accepit paulo ante quam patretur in arripit, floruit patitur verò sub Reclitane Rege Sueco hæretico anno 546. hæc clausula, ex ordine post D. Benedictum, quem accepit, paulo ante quem patretur, sine dubio ab aliquo studioso de industria posita fuit: nam nomen Ordinis S. Benedicti, tunc temporis in vsu non erat, & fortè illius institutum Hispanorum regiones vsq; ad annum 646 non penetrauerat, aut saltem nullo testimonio idoneo id probatur, & hoc omnino certum, D. Benedictum ante annum 525. vel circa monachos non congregauisse; sed qui verba ista addidit,

scopolum præcauens, de industria posuit particulam illam, post, ne quis diceret D. Benedictum anno 514. nondum monachos instituisse, neque verò sic se putans fatiscutum, vt monachis D. Benedicti ante Vincentij obitum, suum institutum in Hispanias ferendi tempus aliquod permitteret; subdidit, Vincentium ordinem D. Benedicti accepisse, paulo antequam patretur, nihilum circa annum 546.

Sub anno 531 inquit: Turibius Valentinus Roma à S. Benedicto accepit habitum: & illud videtur commetum simile precedenti: nam D. Benedictus nunquam Romæ post monachatum habitauit, neque illius monachi ante annum 567. Monasterium Romæ habuerunt. Erat autem tunc temporis D. Benedictus Sublaci, & cum suis monachis inter montes, quos vocabant Simbrunios latens.

Sub anno 694. inquit mortuum fuisse Gennadium Massiliensem scriptorem nobis. Verum Gennadius sanctorum Prosperi, Hilarij, & Cassiani coartatus fuisse videtur, paulò iunior, suosque libros Gelasio Pontifici corrigendos obtulit, qui annis quadraginta iam ante obierat.

Sub anno 562. dicit Regem Athanagildum monasterium Agaliense Ordinis S. Benedicti prope Toletanam urbem fundasse, vbi constituit primum Abbatem Euphemium ex Italia vocatum. Verum idem autor in verbis sequentibus sui oblitus subiungit: Athanagildus Rex dicitur Christianus, Catholicus, fuisse secretus. Si autem solum secretus Catholicus erat, certè apparet saltem hæreticus Arrianus, vel Paganus, quis autem situdeat Regem, qui publicè, vel Arrianissimum, vel Paganissimum profitebatur, monasteria monachis Catholicis extruxisse, & ad illa regenda pro monachis D. Benedicti Romani vsque misisse?

Sub eodem anno dicit, monasterium Siffæ Toleti S. Augustini ab eodem Athanagildo edificatum. Quod assertum eandem difficultatè patitur, præter quod alia exempla, quæ per Hispanias feruntur, huius monasterij fundationem in annum 424. rejiciunt. Adde quod monasterium Siffæ teste Iuliano Toletano non S. Augustini, sed S. Mariz nuncupabatur: fuisse etiam manifestè hæreticum Arrianum supradictum Regem Athanagildum, adnotauit Baronius ex Tuditano tom. 7. sub anno 567. num. 17.

Sub anno 568. inquit: Ego M. Maximus, qui hæc scribo, vixi multos dies in ade S. Mariae de Columna, à S. Iacobo Zebedæi filio edificata, sub Regula S. Benedicti: præter, erat monasterium Benedictinorum constitutum. Hoc quod dicit, prorsus falsum est, nam Ecclesia Diuz Mariz de Pilari Cathedralis Cæsaraugustana tunc erat, semperque Clericorum non autem aliquando monachorum, siue Benedictinorum, siue alterius Ordinis fuit, nisi æquiuocatio in verbis lateat, vt pro monacho Regularum clericum intelligere velis: quippe quia in illa Ecclesia institutum clericorum Canonicorum communiter, &

D.V.M.
rica, non in Be.
D. Augustino, &
Dei gratiam ne-
stem illo vici-
extitit, qui non
nem etiam autor
ex probatus au-
mine Dextri
avia Theobald
MCXCII. clu
tari verò ma 72
torem epistula
quod quando
tio nuncupat,
quod currebat
in impressione
orum 72. Ergo
Prætorio Ord
te poterat, quam
Hieronymus h
tro nuncupat,
superius dicit
Christiani norma
facile credunt
concedatur, va
odiosum Imper
rentis illis tem
perium in pan
centulo conste
historiam patet

QVAGE-
I.V.M.

Contradi-
ctibus Mar-
tini Dextri hyste-
dicantur.

multo magis do-
tilis modis corre-
tur Marci Maxi-
s ad supradictum
teri historiam, quæ
s Calderon cum
storia imprimen-
anno 432. ait: Si
Allegoriarum Orofio
in Hispania Contra
b anno 432. dicit
terus tantum Cæsa-
bano

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

174

regulariter videntur a Sanctissimis Apostolis plantatum in hunc usque diem, Deo protegente, perseverat, quod fortassis de nulla alia Ecclesia dici poterit, verum de antiquissima praeclae Genitricis Dei Mariae Ecclesia de Piliari nuncupata, deque illius dignitate, & praecinentijs lib. 2. data opera, & diffusè dicendum erit. Nec omittendum quod scribit, *propeq. erat monasterium monachorum Benedictinorum*, quod praeterquam phrasia illa, Benedictinorum, recens esse monstrat, nescio quid antiquitatis redolet illius monasterij Benedictinorum, quasi illud, quo tempore Maximus haec scribebat, non amplius extaret, sed iam solo aequatum esset, cum tamen eo tempore monasteria Benedictinorum in Hispanijs vix pullulare inciperent.

III. **S**ub anno 575. scribitur, *Donatus, qui Regulam Eremitarum S. Augustini complectentem, meritorie, in Hispaniam primus iuvenxit, & in agro Setabitanico monasterium Servitanorum construxit, ut verborum meritis, & miraculo abundè nobilitatus, gloriosus migravit ad Dominum, coliturque Kalendas Novembrii*. Stolidum sanè commentum, quæ enim est hæc Regula Eremitica D. Augustini? nam communis iam est omnium consensus, B. Augustinum vnicam tantum Regulam scripsisse, de qua superius diximus: hæc autem Regula ut Eremitis accommodetur, non mitigatione egebat, cum sit omnium latissima, ut vel etiam Sacri Canonibus aduertitur, cap. Quod De timorem, de statu Monachorum, sed maxima restrictione, D. Ildephonus Toletanus Archiepiscopus de Donato loquens, inquit. *Donatus professore, & opere monachus, cuiusdam Eremitæ fertur in Africa fuisse discipulus*. Mariana lib. 5. de rebus Hispaniæ, & alij de adventu S. Donati in Hispaniam, deque illius monachatu plura scripserunt: verum de Eremitica Augustini regula nihil prorsus: sed ut mendam auctoris agnoscas, vide illum infra sub anno 590. Abbatem Servitanum inter monachos Benedictinenses referentem.

Sub anno 590. inquit: *Marcus maximus Abbas prius Benedictini, postea sanctarum Massarum Casaragustanæ, tunc Archiepiscopus Casaragustanus*. quod etiam dixerat supra sub anno 587. quod non videtur verum, Primò, quia non consueverunt monachi in Archiepiscopos Ecclesiarum Cathedralium assumi. Secundò, quia nomen Benedictinorum tunc temporis in usu non erat, sed qui hæc addidit, consequenter locutus est, ut Ecclesiam B. Marie de Piliari monachis D. Benedicti vendicaret.

Sub anno 606. inquit: *Machumetus homo impius, & flagitiosus transfertur per Hispaniam*, hoc luculentum est mendacium: nam Machumetus nunquam Hispanias vidit, ut plus notum est, quam quod probatione indigeat, & licet Saraceni sub an. 675. Hispanias aggressi fuerint: tamen non ante annum 713. illas ingressi fuerint, ut ex Tuditano, & alijs auctoribus fide dignis probat Baronius tom. 8. sub

anno 675. num. 8. & sub anno 713. num. 22. & sequentibus.

Tandem cum ad hæc fragmenta Dextri, & Marci Maximi verificanda, qui illa impetenda ceteris, testimonio Eutranda siue Luitprandi Tientis potissimum nitatur, cuius idcirco epistolam ipsius fragmentis præmisit, cumq. in dicta epistola eodem Eutranda fateatur, se cum eisdem fragmentis continuationem historie vique ad annum 922. dedidit Episcopo Regimundo transfussisse, quæ causa fuit, quod ipsam continuationem eam dicitis fragmentis non impresit, sed illa veteri scriptura reiecta, Braulionis & Helece additiones subiecit: hoc enim videtur aliud nihil, nisi ipsi Eutrando, & consequenter toti historie omnem fidem prorsus allegare.

CAPVT QVINQVAGESIMVM QVARTVM.

Argumenta secundi generis afferuntur, SS. Fulgentium Ruspensem, Gaudiosum Bituntinensem, Agnellum Partieropæum, & Hilarium Arclatensem, Eremitas Augustinenses nunquam fuisse monstratur.

His itaq. de Lucij dextri, & Marci Maximi fragmentis pernotatis, difficile non erit argueretur ad secundum genus pernotata dissoluere, quorum omnes vires in dictionum fragmentorum autoritate potissimum contineantur. Sumuntur eiusmodi argumenta ex quibusdam antiquis, & sanctissimis viris, quos Iohannes Marquez cap. 10. 11. & 12. & 15. §. 4. & 5. & alij quidam, Eremitici Ordinis Professores fuisse affirmant, & probare nituntur. Hi sunt primò D. Fulgentius Episcopus Ruspensis, secundò Gaudiosus Episcopus Bituntinensis, tertius Agnellus Neapolitanus, quartus Hilarius Arclatenensis, profuturus Episcopus Bracerensis: sextus Paulus Orosius Hispanus: septimus Leporius Episcopus Vticensis octavus Paulinus Episcopus Nolanus: nonus Arthusus Monachus Tolosanensis, decimus, Ertinodus item monachus Tolosanensis, undecimus, Ferdinandus Episcopus Carthaginis Spartariæ, & Archiepiscopus Tolosanensis: duodecimus, Donatus Abbas fundator monasterij Sicutani: tertiusdecimus, Eutropius Episcopus Valentianus: decimusquartus, Licinianus Episcopus Carthaginis Spartariæ: & martyr: decimusquintus, Nuntus Abbas monasterij Meridæ: decimus sextus, Patritius Hybernæ Apostolus: decimus

septimus,

septimus, S. Germanus Episcopus in Gallijs. decimus octavus, S. Columba S. Columbanus Magister. Adit Marquez sanctam Gallum inter Helvetios Abbatem, & quosdam alios, qui apud illam in locis allegatis videri possunt. De quibus omnibus singularem dicendum erit, & ostendendum, nullum istorum Eremitam Augustinensem, ne per somnium quidem extitisse, quod per singulos dicentibus evidentissimè patebit.

II. **P**rimus igitur, quem ad Eremitici Ordinis antiquitatem probandam obijciunt, est D. Fulgentius Episcopus Ruspensis: illum enim B. Augustini discipulum, & inflatum Augustiniani proflorem fuisse, conceptis verbis dicit Cardinalis Baronius tom. 6. sub anno 304. num. 33. & 34. & ante illum Ioannes Molanus lib. de Canonicis cap. 8. Ceterum B. Fulgentium proflorem non clericum, sed monachum fuisse, satis aperte indicat auctor Anonimus, qui illius vitam scribit, ut etiam Baronius loco supra citato notavit.

Respondet, decem, salua reuerentia, Baronium, aut quicumque illi sunt, qui affirmant B. Fulgentium vel Augustini discipulum fuisse, vel D. Augustini institutum coluisse, quod Augustini discipulus non fuerit, nec esse potuerit, probatione non eget: nam ex ipsomet Baronio Augustini obitus incidit in annum 430. Fulgentij vero in annum 519. nonaginta novem annis post obitum ipsius D. Augustini. Quod autem D. Augustini institutum non tenuerit, ostenditur ex delatione habitus, ex qua demonstratum argumentum sumitur, licet à posteriori ad instituta Regularium dignoscenda, & distinguenda: habitus enim D. Fulgentij ab habitu D. Augustini adeo distaret, ut vix acieculum communitatem haberent, ut patet, si ea conferas, quæ de Augustini habitu scribunt, tum ipse Augustinus sermo. 2. de communi vita Clericorum, tum Pofsidius cap. 22. cum ijs, quæ de habitu D. Fulgentij tradit auctor vitæ illius anonimus cap. 18. B. enim Augustinus tunica lineæ, & birro ceteris clericis communibus utebatur, vestesque illius, & lectæ alia, ut non erant nitida nimium, nec abiecta plurimum. Verum Fulgentij habitus erat vnica, & quæque vilissima tunica, cingulo pelliceo succincta, quod nec etiam dormiturus solabat, qua veste siue per æstatem siue per hyemem utebatur, sic studio humilitatis ambitionem vestium corporalium fugiebat, ut nec Oratio sicut ceteri Episcopi vteretur, nec vilis calecamenta Clericorum acciperet, nec caligis in hyeme, nec caligulis per æstatem vteretur. Vide obsecro, quam convenientiam Fulgentij habitus cum habitu D. Augustini habuerit. Augustinus fateatur ne calecamenta quidem, nisi ceteris clericis communia velle accipere: Fulgentius vero nec ipsa quidem calecamenta clericorum accipere volebat Augustinus sua calecamenta, & lectæ alia, nec nitida nimium, sed nec abiecta plurimum accipere volebat: Fulgentius vna vilissima tunica per hyemem, & æstatem utebatur, quam